

Kao što je ranije napomenuto, Niče razlikuje intelektualističku, sokratsku Heladu od „stare, herojske Helade“, navodeći najznačajniju odrednicu takve, autentične Helade: tragičkog čoveka, koji je sinonim za herojskog čoveka. Upravo u tragičkom čoveku moguće je prepoznati balans i izvorno prožimanje apolonskog i dionizijskog principa, a to prepoznavanje je, po Ničeovom mišljenju, omogućeno u tragedijama Eshila i Sofokla - Apolon „ne može da živi bez Dionisa! Ono „titansko“ i „varvarsko“ postalo je najzad isto onako nužno kao i apolonsko!“.

On smatra da Šopenhauer temelji stav da su hrišćanske tragedije superiornije od antičkih tragedija upravo na pojmu herojskog, smatrajući da antičke potenciraju *stoičko herojstvo*, koje se uvek vezuje za *nesreću*. U čemu se onda ogleda tolika razlika između Ničeovog i Šopenhauerovog određenja *herojskog*? Pre svega u tome što se Ničeov *heroj*, dionizijski čovek, identifikuje sa svetskom voljom, dok Šopenhauer ne može da pristane na takvu identifikaciju. U tekstu „Šopenhauer kao učitelj“ Niče govori da je Šopenhauer odredio *herojski životni hod* kao vrhunac čovekovog života, budući da se srećan život ne može dostići. Za Ničea je takav herojski stav suprotan onome što se pod *velikim ljudima* obično podrazumeva: istinski veliki čovek neće biti nagrađivan i hvaljen i slavljen, nego će biti mučen nezahvalnošću sveta i tek u smrti će se ugasiti „u nirvani“. Herojski čovek prezire dobro i zlo, uspehe i neuspehe, a njegova snaga leži u zaboravu sebe samog – dakle u negiranju individualnog (apolonskog) nagona. U tom smislu se može reći da se Niče bori protiv prevlasti onog apolonskog (što nikako ne znači da želi njegovo uništenje, jer bi to onemogućilo nastanak tragedije), dok se Šopenhauer bori i protiv onoga što razumemo kao apolonsko, ali i protiv identifikacije i stapanja sa dionizijskim – jer se Šopenhauer ne odriče *moralnih normi*, koje Niče želi da destruiira i prevlada *estetskim držanjem*. Manjkavost takvog Ničeovog stava je osnovni problem ovog teksta – a upravo Šopenhauerova filozofija pokazuje da je moguć volunтарыstički pristup bez neophodne destrukcije etičkih postavki. Doduše, Niče vezuje *herojsko samoodricanje* i *vitešku žrtvu* za mogućnost da ljudska veličina i humanost ipak ne budu suprotstavljene, ali se tu ponovo radi o estetičkoj sferi, jer se taj primer nalazi u tragediju.